

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobce: **Ing. R. R.**
bytem X

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3

za účasti: **E. F.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2014, sp. zn. SPÚ 264539/2014,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou osobně u Městského soudu v Praze dne 27. 8. 2014 a následně postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému usnesením ze dne 21. 8. 2017, č. j. 8 A 142/2014-24, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského

pozemkového úřadu pro Středočeský kraj, ze dne 18. 3. 2014, č. j. SPU 091632/2014 (dále jen „krajský pozemkový úřad“ a „rozhodnutí o zamítnutí žádosti“). Tímto rozhodnutím krajský pozemkový úřad zamítl žádost žalobce o obnovu restitučního řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ze dne 11. 7. 2013, č. j. SPU 293776/2013 (dále jen „rozhodnutí o vlastnictví pozemků“), jímž bylo rozhodnuto podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o půdě“) tak, že žalobci a osobě zúčastněné na řízení nevzniká vlastnictví k pozemkům p. č. x a x v katastrálním území a obci N.

- 2 Žalobce uvádí, že je ve vztahu k výše vyjmenovaným pozemkům společně s osobou zúčastněnou na tomto soudním řízení právním nástupcem manželů R. a J. Z., kteří se domáhali vrácení pozemků, jež byly původně vlastněny paní A. F., matkou R. Z., R. Z. se dle tvrzení žalobce domáhala vrácení pozemků, které dříve vlastnila její matka, již v roce 1990. V srpnu 1991 jí byla vrácena část pozemků p. č. x a p. č. x v katastrálním území N., které se dožadovala přednostně z důvodu zde umístěné studny. Manželé Z. však měli zájem o vrácení všech pozemků. Žalobce vysvětluje, že J. Z. podal dne 28. 2. 1992 žádost o navrácení pozemků p. č. x a x v katastrálním území N. Tato žádost byla později doplněna a rozšířena a je třeba na ni pohlížet jako na žádost podanou oprávněnou osobou. Žalobce upozorňuje na řadu nesprávností souvisejících s restitučním řízením a rozhodnutím o vlastnictví pozemků.
- 3 Dále žalobce vysvětluje, že z důvodu nedostatku důkazů nebyla proti rozhodnutí o vlastnictví pozemků podána žaloba podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Referentka krajského pozemkového úřadu navíc žalobci sdělila, že by žaloba neměla šanci na úspěch. Nové skutečnosti rozhodné pro obnovu řízení vyšly najevo až po poskytnutí informací a písemných materiálů krajským pozemkovým úřadem dne 28. 11. 2013 a 8. 1. 2014 na základě žádostí ze dnů 12. 11. 2013 a 7. 12. 2013. K získání potřebných informací žalobce sice přistoupil ihned po doručení rozhodnutí o vlastnictví pozemků, z důvodu časové náročnosti však nebylo možné všechny potřebné informace shromáždit již během dvouměsíční lhůty pro podání žaloby podle § 246 o. s. ř. Tříměsíční lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení byla dle názoru žalobce dodržena. Nové skutečnosti mimoto nemohly být uplatněny v odvolacím řízení, neboť proti rozhodnutí o vlastnictví pozemků nebylo možné podat odvolání.
- 4 S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že při rozhodování o restitučním nároku mělo dojít k navrácení či vypořádání všech nemovitostí uplatněných v žádosti ze dne 28. 2. 1992, doplněné a rozšířené ve dnech 30. 3. 1992 a 6. 1. 1993, neboť šlo o nárok uplatněný R. Z. jako oprávněnou osobou. Zohledněno by mělo být také to, že rozhodnutí o vlastnictví pozemků bylo vydáno více než 21 let od zahájení správního řízení, více než 17 let od úmrtí R. Z. a 1 rok ode dne úmrtí J. Z., k čemuž možná došlo záměrně, neboť nyní již není možné dotázat se Z. na podstatné okolnosti, což navíc odporuje dobrým mravům. Není také pravdou, že rozhodnutí

- o vlastnictví pozemků bylo vydáno z důvodu provádění archivace, nýbrž z důvodu dořešení celého uplatněného restitučního nároku. Žalovanému pak žalobce vytýká, že se v napadeném rozhodnutí nezabýval některými odvolacími námitkami a nesprávně uvedl, že odvolací námitky vycházejí výlučně z odlišného hodnocení listinných důkazů, které již byly založeny ve spise a které existovaly v původním řízení. Žalovaný nezohlednil, že o způsobu posuzování listinných důkazů se žalobce dozvěděl až z přípisu ze dne 26. 11. 2013.
- 5 Žalovaný ve svém vyjádření konstatuje, že žalobní argumentace měla být uplatněna v žalobě podle části páté o. s. ř. Restituční nárok je nárokem soukromoprávní povahy a nelze jej přezkoumávat ve správním soudnictví. Proto navrhuje, aby soud žalobu odmítl podle § 46 s. ř. s.
 - 6 S názorem žalovaného vyjadřuje žalobce v replice nesouhlas, neboť pokládá za rozhodné, že napadené rozhodnutí má procesní povahu.
 - 7 Osoba zúčastněná na řízení, byť avizovala, že se vyjádří, nevyužila v soudem stanovené lhůtě a ani později do dne vydání tohoto rozsudku své právo vyjádřit se k žalobě.
 - 8 Poté, co soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 7. 2014) a osobou k tomu oprávněnou, posoudil, zda je k jejímu projednání věcně příslušný.
 - 9 Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se ve svém nedávném usnesení ze dne 29. 5. 2017, č. j. Konf 11/2016 – 8 (dostupném na www.nssoud.cz), zabýval otázkou, který soud je věcně příslušný rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí pozemkového úřadu o povolení obnovy řízení, v němž bylo určeno vlastnické právo žalobce k nemovitostem podle § 9 odst. 4 zákona o půdě. Zvláštní senát připomenul, že rozhodnutí pozemkového úřadu vydané dle zmíněného ustanovení zákona o půdě je rozhodnutím správního orgánu ve věci soukromoprávní, a proto jsou k jeho přezkoumání příslušné soudy v občanském soudním řízení. Pravomoc civilních soudů je však založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tj. zjistí, co je právem, nebo toto právo založí. Pokud na napadené rozhodnutí lze nahlížet jako na rozhodnutí procesní povahy, které řeší například důsledky povolené obnovy řízení, měl by žalobu směřující proti takovému rozhodnutí, týkající se výlučně posouzení procesní otázky, přezkoumat soud v soudním řízení správním. Na základě těchto východisek pak zvláštní senát uzavřel, že „*věc, týkající se přezkumu rozhodnutí pozemkového úřadu o povolení obnovy řízení, v němž bylo určeno vlastnické právo žalobce k nemovitostem podle ustanovení § 9 odst. 4 zákona o půdě, projedná a rozhodne soud ve správním soudnictví*“.
 - 10 Vzhledem k tomu, že negativní rozhodnutí ve věci povolení obnovy řízení o určení vlastnického práva k nemovitostem podle § 9 odst. 4 zákona o půdě, je rovněž rozhodnutím procesní povahy, je k jejímu projednání a k vydání rozhodnutí věcně příslušný správní soud (k tomu viz také rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 23. 11. 2009, č. j. Konf 24/2009 -7). Protože zdejší soud je rovněž soudem místně

příslušným

(§ 7 odst. 2 s. ř. s.), posoudil jemu postoupenou žalobu v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodoval bez nařízeného jednání, neboť žalobce s tímto postupem vyslovil souhlas a žalovaný na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělil, že trvá na konání jednání.

- 11 Soud ze správního spisu zjistil, že krajský pozemkový úřad v rozhodnutí o vlastnictví pozemků stanovil, že žalobci a osobě zúčastněné na řízení nevzniká vlastnictví k pozemkům p. č. x v katastrálním území N. s odůvodněním, že jejich (zesnulý) dědeček J. Z, který dne 28. 2. 1992 uplatnil restituční nárok na tyto nemovitosti, nebyl oprávněnou osobou ve smyslu § 4 zákona o půdě. Nemovitosti, jejichž vydání se J. Z. domáhal, vlastnila dle odůvodnění matka jeho manželky. Manželka J. Z. (R. Z.) byla oprávněnou osobou ve vztahu k pozemkům p. č. x a x v katastrálním území N., ohledně nichž uplatnila restituční nárok a jejichž vlastnictví bylo vyřešeno rozhodnutím ze dne 28. 5. 1993.
- 12 Rozhodnutí o vlastnictví pozemků nabylo právní moci dne 29. 7. 2013. Dne 24. 1. 2014 obdržel krajský pozemkový úřad žádost žalobce o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce v žádosti mimo jiné tvrdil, že jako dědic J. Z. nedisponoval v okamžiku doručení rozhodnutí o vlastnictví pozemků listinnými materiály, které by mu umožnily zorientovat se ve stavu restitučního nároku. Proto začal dohledávat dokumenty, jež se nacházely u něj nebo u osoby zúčastněné na řízení. Protože se žalobci během několikaměsíční činnosti podařilo nalézt jen část dokumentů, na jejichž základě navíc nebyl schopen nastalý stav jednoznačně vyhodnotit, požádal písemně krajský pozemkový úřad o poskytnutí informací. Společně s odpovědí ze dne 26. 11. 2013 obdržel žalobce od krajského pozemkového úřadu (pobočky Příbram) podrobné listinné dokumenty, z nichž dle svého sdělení zjistil, že ve věci restitučního nároku nebylo postupováno správně. O skutečnostech, které vyplynuly ze zasláných dokumentů, žalobce do té doby nevěděl. Tyto dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které existovaly v době restitučního řízení a vydání rozhodnutí o vlastnictví pozemků, nemohl žalobce v řízení vůbec nebo včas uplatnit, a tak podal žádost o obnovu řízení.
- 13 Krajský pozemkový úřad v rozhodnutí o zamítnutí žádosti neshledal důvody pro obnovu restitučního řízení, neboť nebyla splněna podmínka dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, dodržena subjektivní tříměsíční lhůta k podání žádosti ani využita možnost uplatnit důvody obnovy v odvolacím řízení. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce odlišně hodnotí listinné důkazy založené ve správním spise, z nichž krajský pozemkový úřad v restitučním řízení vycházel a jež existovaly již v době původního řízení. O námitkách směřujících proti rozhodnutí o vlastnictví pozemků mohl rozhodnout soud, pokud by žalobce následoval poučení a podal proti rozhodnutí žalobu dle § 246 a násl. o. s. ř. Důvody pro obnovu řízení nelze dle názoru žalovaného považovat za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které vyšly najevo, a tak nebyl naplněn předpoklad pro

obnovu řízení.

- 14 O věci samé soud uvážil takto:
- 15 Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže *„vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými“* a pokud současně tyto skutečnosti nebo důkazy *„mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování“*.
- 16 Obnova řízení je určena primárně k nápravě skutkových nesprávností, přičemž k nápravě právních omylů a vad slouží institut přezkumného řízení. Jedná se o mimořádný opravný prostředek, prolamující účinek právní moci rozhodnutí a principy jeho nezměnitelnosti a závaznosti, a proto je nutno přistupovat k jeho využití obezřetně, jen v případě splnění zákonem striktně specifikovaných podmínek. Citované ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu věci, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro náležité posouzení věci. *„Při uplatnění tohoto důvodu obnovy řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánem neznámé, a které by vedly k takovému zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 – 74, publikovaný pod č. 2144/2010 Sb. NSS). Tyto skutečnosti nebo důkazy tedy musely v době původního řízení nutně existovat, ale účastník je buď neznal, nebo nemohl použít. *„Typicky se tak může jednat o nového svědka, jehož totožnost nebyla v původním řízení známá, a který může podat nové informace o daném případě, nebo například objevení listiny, která se pokládala za ztracenou, a která osvědčuje významné skutečnosti“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 3 As 38/2012 – 27).
- 17 V řízení o povolení obnovy se nepřezkoumává zákonnost a správnost původního rozhodnutí (tj. rozhodnutí o vlastnictví pozemků), ale posuzuje se zde otázka, zda nové skutečnosti či důkazy ve spojení s důkazy již provedenými mohou odůvodnit jiné, pro účastníka příznivější rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 2 As 150/2014 – 51, nebo náleží Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. III. ÚS 3386/09, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).
- 18 Žalobce svou žádost o obnovu řízení nezaložil na nových, správnímu orgánu neznámých skutečnostech či důkazech, které do té doby nebyly součástí správního spisu a které se tudíž nemohly odrazit ve zjištěném skutkovém stavu věci, nýbrž na rozdílném hodnocení obsahu listin, jež byly obsaženy ve správním spise a jež byly žalobci dokonce zaslány samotným správním orgánem. Listiny, na které žalobce v žádosti odkazoval, tak sice nepochybně existovaly v době původního řízení, nejednalo se však o listiny, o jejichž existenci by správní orgán či původní účastník řízení nevěděl (z velké části se jednalo o podání J. Z., popř. jeho manželky R. Z., a jejich přílohy).

- 19 Že šlo o nové, dříve neznámé skutečnosti či důkazy, posuzuje žalobce subjektivně ve vztahu k sobě samému a pomíjí přitom specifika svého procesního postavení. V souzené věci je však rozhodné, že žalobce byl a je procesním nástupcem J. Z. Jinými slovy řečeno, žalobce v důsledku smrti vstoupil (ze zákona) do práv a povinností původního účastníka J. Z., a musel proto přijmout stav, jaký tu byl v době jeho nástupu do restitučního řízení. Toto pravidlo plyne z povahy nástupnictví a projevuje se například tím, že procesní nástupce je vázán všemi úkony, které v řízení učinil jeho procesní předchůdce, a že správní orgán nemusí opakovat dokazování, znovu oznamovat vydaná rozhodnutí či vyzývat procesního nástupce, aby se opětovně vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Proti vydaným rozhodnutím má procesní nástupce právo podat opravný prostředek (je-li ze zákona přípustný), jeho postavení se však nadále odvíjí od postavení předchůdce. V žádosti o obnovu řízení tak procesní nástupce nemůže úspěšně tvrdit, že vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy existující již v době původního řízení, pokud je neuplatnil jeho procesní předchůdce, ačkoli tak učinit mohl. Obdobně pak platí, že žádost o obnovu řízení nemůže být úspěšná, pokud ji procesní nástupce opírá o skutečnosti či důkazy, které byly známy již během původního řízení a které procesní nástupce pouze jinak hodnotí.
- 20 Protože žalobce v řízení o povolení obnovy netvrdil žádné nové skutečnosti ani nepředložil nové důkazy, shoduje se soud s žalovaným, že nebyly splněny předpoklady pro obnovu restitučního řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.
- 21 K právnímu závěru krajského pozemkového úřadu, že vedle nesplněných předpokladů pro obnovu restitučního řízení nebyla dodržena tříměsíční subjektivní lhůta ani podáno odvolání proti rozhodnutí o vlastnictví pozemků, soud konstatuje, že v případě dvojinstančního správního řízení tvoří rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně jeden celek a vady prvostupňového rozhodnutí může napravit odvolací správní orgán. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný za důvod pro zamítnutí žádosti o obnovu řízení pokládal pouze nesplněné zákonné předpoklady, nikoli také další dva důvody zmíněné krajským pozemkovým úřadem, čímž nedostatky prvostupňového rozhodnutí zhojil.
- 22 Soud souhlasí s názorem žalobce, že proti rozhodnutí o vlastnictví pozemků nebylo odvolání přípustné, což plyne jak z poučení uvedeného v tomto rozhodnutí (přestože krajský pozemkový úřad nesprávně odkázal na § 52 odst. 1 správního řádu), tak především z § 9 odst. 6 zákona o půdě (k výkladu tohoto ustanovení viz např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2004, sp. zn. 17 Co 95/2004, dostupný z právního informačního systému ASPI). Proti rozhodnutí o vlastnictví pozemků však žalobce mohl podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení žalobu podle § 246 a násl. o. s. ř., o čemž byl náležitě poučen, a v ní uplatnit právě ty výtky, které později vznesl v žádosti o obnovu řízení. Tvrdí-li žalobce, že žalobu nemohl v zákonné lhůtě podat z důvodu nedostatku důkazů či pro neznalost podrobností restitučního řízení, pak soudu nezbyvá než konstatovat, že u žalobce jako procesního nástupce se předpokládá, že je mu dosavadní průběh řízení znám, neboť vstupuje do

postavení svého procesního předchůdce. Pokud tomu tak ve skutečnosti nebylo, mohl žalobce neprodleně po doručení rozhodnutí o vlastnictví pozemků uplatnit své procesní právo nahlédnout do správního spisu (§ 38 správního řádu) a včas se seznámit se všemi dokumenty, které mu později byly na žádost zaslány krajským pozemkovým úřadem a z nichž, jak uvádí, zjistil, že rozhodnutí o vlastnictví pozemků je nesprávné.

- 23 S poukazem na obecnou zásadu právní, podle níž právo náleží bdělým (*vigilantibus iura scripta sunt*), tak lze poznamenat, že důvodem, pro který by žalobci měla být povolena obnova řízení, ačkoli se nápravy mohl domáhat cestou civilní žaloby, nemůže být to, že k poznání rozhodného stavu věci zvolil méně efektivní a pomalejší cestu vyhledávání listin (u sebe, osoby zúčastněné na řízení a později prostřednictvím dotazů na krajský pozemkový úřad) namísto cesty, kterou mu nabízel správní řád. Nadto lze poznamenat, že pokud se žalobce po uplynutí lhůty k podání civilní žaloby domníval, že rozhodnutí o vlastnictví pozemků bylo nezákonné, mohl se pokusit vyvolat nápravu právních vad či omylů podnětem k zahájení přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu, který by s ohledem na jím namítané vady restitučního řízení byl příhodnějším prostředkem obrany než žádost o obnovu řízení.
- 24 Nelze konečně ani pominout to, že mimořádný opravný prostředek v podobě návrhu na povolení obnovy řízení lze připustit jen výjimečně, neboť se jím prolamuje právní jistota účastníků řízení daná pravomocným rozřešením sporné otázky. Na to upozorňuje výslovně i ustanovení § 102 odst. 7 správního řádu, podle něž je v novém řízení správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře. Proto narušení existujících právních vztahů nastolených pravomocným rozhodnutím lze připustit jen při striktním splnění zákonných podmínek pro povolení obnovy řízení. Tyto podmínky však žalobce nesplnil.
- 25 K argumentaci žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s některými odvolacími námitkami, soud uvádí, že úkolem žalovaného bylo posoudit naplnění předpokladů pro povolení obnovy řízení, tedy zda vyšly najevo dříve neznámé a neuplatněné skutečnosti nebo důkazy, které mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem restitučního řízení. Správnost závěrů vyřčených v rozhodnutí o vlastnictví pozemků (o něž se opíralo rozhodnutí o zamítnutí žádosti) však předmětem řízení před žalovaným nebyla. Žalovaný proto nepochybil, pokud se zaměřil jen na to, zda byl dán důvod pro povolení obnovy řízení, a dalšími výtkami žalobce se nezabýval. Ostatně ani zdejší soud v tomto rozsudku nemůže reagovat na ta tvrzení žalobce, která svou povahou směřují do předmětu restitučního řízení.
- 26 Pouze pro úplnost soud poznamenává, že si je vědom toho, že správní řád ani zákon o půdě otázku procesního nástupnictví výslovně neřeší (zákon o půdě pouze v § 4 odst. 4 upravuje přechod hmotněprávního nároku oprávněné osoby na dědice), z některých ustanovení správního řádu je však patrné, že s tímto institutem počítá [§ 66 odst. 1 písm. f) nebo § 66 odst. 2]. Předpokladem procesního nástupnictví je samozřejmě hmotněprávní nástupnictví, které připadá ve veřejném právu v úvahu

zejména

u správních aktů *ad rem* (týkajících se věci), což plyne z § 73 odst. 2 věty poslední správního řádu i ze zmiňovaného § 4 odst. 4 zákona o půdě (k přípustnosti procesního nástupnictví ve správním řízení směřujícím k vydání rozhodnutí *ad rem* viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2005, č. j. 7 A 151/2000 -127, č. 1096/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2007, č. j. 10 Ca 8/2006 – 104, č. 1433/2008 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že žalobce je dle usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 27. 9. 2012, založeného ve správním spise, dědicem J. Z., mohlo dojít k přechodu případného hmotněprávního nároku, jakož i k přechodu procesních práv a povinností v restitučním řízení, v němž byl takový nárok řešen. Postavení procesního nástupce ve správním řízení pak plyne z analogické aplikace § 107 o. s. ř. (zejména odst. 4), neboť tento předpis je z předpisů, které otázku procesního nástupnictví upravují, správnímu řádu nejbližší.

- 27 Protože soud neshledal žalobu důvodnou, rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 28 O náhradě nákladů řízení účastníků rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl ve věci úspěšný, vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil ani ze soudního spisu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho běžné činnosti vznikly.
- 29 Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl tak, že ani tato osoba právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
B. K.